

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan pop. ej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 28. vinotoka, 1892.

List 44.

Vsi Svetniki.

Za 28. oktobra.

Vsi sveti! Kakó velik in kakó krasen, kakó pomenljiv praznik! Kedó bi preštel vse one trume, ki so zmagovito in slavno izšle iz velikega, težkega boja tega življenja in se preselile v svojo pravo domovino, v sveto mesto Božje, v večni, nebeški Jeruzalem! Zmagali so po dolgem, trudnem boji, nično, zapeljivo nasladnost, katero ponuja svet ljudem: krepko in udano so prenašali žalost, neprilike in mnogoverstno terpljenje tega življenja. Vedno in neomahljivo se naslanjajoč na sveto katoliško Cerkev, steber in temeljni kamen resnice, borili so se jedni med šumom in hrumom svetá za Božjo čast in si na ta način pridobili zmagovavno, neusahljivo palmo: preselili so se v nebeško veselje. Drugi zopet so delovali za Boga, za svoj in svojih bližnjih časni in večni blagor, odločeni od svetá, v tihi samostanski celici. Odpovedali so se vsemu in živeli pobožno, vedno pečajoči se le z ljubeznijo do Boga in do bližnjega. Jedni so dokončali svoj tek v miru, ter doveršili svoje pozemeljsko romanje čisto neopazovani od sveta. Drugi pa so mnogo terpeli za Jezusa Kristusa, bili zarad njega preganjani ter preterpeli celó mučeniško smert.

Toda oni vsi so sledili kot pravi, hrabri junaki zastavi sv. Križa, zmagovavnemu znamenju za čas in večnost, kljubu vsem oviram, ki so se jim nasproti stavile. In takó niso mogli zgrešiti pota, ki edini vodi čez ternje in osat v nebeško domovino. Težavna in sterma je bila pač večkrat ta steza, toda z varstvom Božjim in s pomočjo svete Cerkve premaga vendar pozemeljski romar vse — tudi najtežavnejše in največje upore. A na koncu življenja vidi, da je

njegov trud in njegovo delo obilno poplačano: spremljan od bliščečih trum blaženih duhov dospel je do svete gore, na kateri stoji sveto, večno mesto Božje. Kedó bi mogel umeti ali pa vsaj misliti si veseli sprejem, kakoršen je pripravljen pri vstopu v nebeško domovino vsem, ki so za Krista živeli in terpeli! A sedaj je končan, za vedno končan čas dela, trudov in naporov: vsa njihova reva, vse terpljenje, vse zaničevanje in preganjanje, katero so morali prestati na zemlji radi spoznavanja svoje svete vere, končano je za vselej. Njih žalost umaknila se je večnemu veselju in sedaj se veselje zavživaje vse ono, kar je Bog Oče že od vekomaj pripravil njim, ki ga ljubijo; Bog sam, največje dobro, ki spolnjuje vse, tudi najbolj vroče hrepenenje serca, je njihovo neskončno, neminljivo plačilo. In sedaj so v družbi presvete Trojice same, v družbi svetnikov in izvoljencev Božjih, v družbi presvete Device in Kraljice nebés, Marije, v družbi očakov in prerokov, aposteljnov, vseh zmagoslavnihih mučenikov svete vere, spoznovavcev in vseh zveličanih duhov! Sedaj se prične zanje življenje nepopisnega veselja in brezmejne sreče, ki ne bode nikdar — nikdar jenjala. Tisoče in tisoče lét minulo bode v časovnem teku, in njih sreča, njih nepopisljiva blagost se je — še-le pričela!

Dobro tedaj, častiti bravci in bravke, borimo se tudi mi hrabro in serčno za Kristusa, kakor so to storili sedaj že v nebesih se veseleči izvoljenci njegovi! Spoznavajmo neustrašeno pred Bogom in pred ljudmi našo sveto vero in hrepnimo tudi mi, da vsi srečno dosežemo veliki, vzvišeni namen, katerega nam je postavil dobrotni Stvarnik. Oklenimo se svetega križa, zmagovavnega znamenja našega rešenja, iz vsega, ljubeznipolnega serca! Pri tem pa se smehlja tudi nam

iz bodočnosti krasna, zelena palma zmage. Le nekaj trenutij terpi borba, toda večna je krona zmage! Kratek je napor in trud, toda večno — plačilo in veselje!

Ivan Repič.

Govor pri novi maši č. g. Matevža Rihar-ja v Polhovem Gradcu 7. avgusta 1892.

Govoril njegov brat č. g. Franc Rihar, kapelan v Železnikih.

(Dalje.)

Vsakdo naj nas ima za služabnike Kristusove in delivce skrivnosti božjih. 1. Kor. 4. 1.

Orglje so umolknile, tiho je v cerkvi, ljudstvo je v molitev vtopljeno, sveče mirno goré, rože širijo svoj vonj pred altarjem... le zvonček spred altarja in veliki zvon v stolpu oznanja, da se verši na altarlji strašna skrivnost, da je na altar prišel Bog sam.

„O duhovnikih božjih — piše sv. Kasijan — če visokost neba meriš, si višji, če lepoto solnca, lune in zvezd, si lepši, če gledaš gospodstev čast, si višji, samo — Stvarnik je nad teboj.“ O duhovni, če hočete popolnoma spoznati, bi vi samo s strahom na se mislili (D' Argenteau): vi ste prav božji ljudje. Kedor duhovnika imenuje, prav božjega moža imenuje (sv. Ambrož.) Bodi počesčen, o Bog, da si dal duhovnom tako moč. Tudi ti, dragi novomašnik, bodeš danes prvič tako srečen, da bode Jezus na tvoje besede prišel iz nebes. Zahvali se mu iz dna serca, zahvalimo se mu tudi drugi duhovniki. Čast Bogu, Očetu, Sinu in sv. Duhu. In ti katoliško ljudstvo, spoštuj duhovnike: časti vreden je ta, ktereга besedi pokoren je — Bog sam.

II.

Povzdigovanje je minulo. Tam na altarlju pod podobo kruha in vina počiva Jezus kot zaklano Jagnje božje: na križu je bil pribit na 4 žeblje, tu je pribit na podobo kruha in vina. Z ono ljubeznijo do Boga in nas ljudi kakor na križu tudi tukaj na altarlji Jezus stavi pred oči sv. Trojici bolečine svoje in terpljenje na Kalvariji, kervavi pot, bičanje, kronanje, križanje in svojo grenko smert... zdravega ni na njem, nobene kaplje kervi v žilah, roke, noge prederte, serce prebdeno... in kri Kristusova, kri nedolžnega Jagnjeta vpije v nebo in kliče: milost! in spravljen se nebeški Oče ozira na ta dar, kakor se je oziral na dar na Golgati. Kako srečen, kako bogat je katoliški duhoven pri sv. maši po povzdigovanju, ko gleda pred seboj na darovanega Jezusa in ga sme prijeti v roke. Na altarlji pred seboj ima najčistejše in neomadeževano Telo Jezusovo in njegovo dragoceno kri. Kako velika je tedaj moč

mašnikova, ko ima tako rekoč Boga v svoji oblasti, koliko solz tedaj lahko posuši, koliko ljudi osreči. Po povzdigovanju je oni srečni čas, ko sedi Bog na tronu milosti, čas ktereга čakajo angelji željno, da sprosijo obilo milost, čas ko je zakladnica nebeška odperla; do te zakladnice ključ ima mašnik v rokah: Telo in Kri Jezusovo; njemu je treba le prositi, in vsipljejo se milosti telesne in dušne na svet. „Kako srečen sem, je rekel P. Avila, pri sv. maši: naj je moja potreba še tako velika; če imam le sv. mašo, mi je pomagano. Kajti če imam Jezusa v sv. maši pred seboj, dosežem vse, kar želim. Sv. maša je zlat ključ do nebeške zakladnice, mašnik je ključar; sv. maša je solnce človeškemu rodu, ki sije s svojimi žarki na dobre in hudobne in ni je tako nič vredne duše na zemlji, ki bi ne dobila blagoslova, če pride k sv. maši. Srečni smo mi kristjani, ker živimo v času, ki ga je videl v duhu prerok in po njem hrepenel: „Od solnčnega vzhoda do zahoda bo veliko moje ime med narodi in na vseh krajih bo čist dar darovan mojemu imenu.“

Srečni smo! Vi pa veste, da ni daritve brez duhovnika, da tedaj tudi sv. maše ni brez vidnih mašnikov. Duhovnikom se morate tedaj zahvaliti, ker so že samo s sv. mašo naši največji dobrotniki. V sv. maši se mašnik kot vaš poslanec, kot pooblaščenec vaš poda pred tron božji in položi pred serce Božje vaše prošnje, tolaži jezo božjo, ga hvali za prejete dobrote itd. V „Hoji za Kristusom beremo“: Mašnik pri sv. daritvi: Boga časti, angelje razveseljuje, cerkev krepeča, živim pomaga, mertvim daje večni mir. Ravno z daritvijo sv. maše so duhovni največji dobrotniki svetá! V duhu gledam svet; zdi se mi podoben poslopju, ki se hoče podreti zarad obilnih hudobij. Pri altarlju pa vidim duhovnika (sv. Evherij) kako podpira kot močen steber majajoče se svetno poslopje. Že davno — pravi sv. Leonard, bi se svet bil razvalil v prah, ko bi ne bilo sv. maše in duhovnikov. „Pusti me, je rekel Gospod Mojzesu, ko je prosil za hudobno ljudstvo, pusti me, da se moja jeza zoper nje dvigne in jih uniči“,... tako se mi zdi, govori še danes žaljeni Bog v svojem serdu: ali mašnik kot drugi Mojzes ne moli samo za ljudstvo, ampak on derži proti nebu Jagnje, Jezusa in — Bogu upade maščujoča roka. Placatus est Dominus: Bog je pomirjen. Neresnično se mi zdi in skoraj smešno, ako nekatere napuhnjenegospodovalne glave in diplomati mislijo, da s svojo modrostjo in z bajoneti odločujejo osodo sveta in vzderžujejo mir in srečo narodov... niti kralji niti vladarji ne vzderžujejo sveta; pravi rešitelji narodov so duhovniki, ki nosijo

vsak dan pri sv. maši v rokah Njega, ki svet nosi v treh perstih, pri kterega migljeju se svet zgrudi v prah. Vzemi svetu duhovnike, nehala bo sv. maša, tedaj se bo svet premenil v puščavo. Sv. Hieronim nam poveduje izgled: Vsak dan se med Carigradom in julskimi planinami (kranjskimi gorami) preliwa kri. Ujeti so škofje, pomorjeni mašniki, poderte so cerkve, k oltarjem Kristusovim postavljeni so konji... povsod žalost, povsod stok in jok in tisočere podobe nemile smerti. Razun neba in zemlje in ternja in goščave je vse propalo. To je podoba sveta, ko bi ne bilo sv. maše. Zato pravijo sv. učeniški, da bode sodnji dan največja skerb odpraviti sv. mašo. Da se na svetu hujše ne godi, gre tedaj hvala mašnikom in dokler bode še tako priprost duhovnik znabiti v zadnji koči tam v Avstraliji v sv. maši Sina božjega Bogu daroval, bo, tako upajmo, Bog svetu prizanašal.

(Dalje nast.)

O liberalizmu.

Pogovor na železnici. — Prosto po italijanskem izvorniku priredil J. J.

Pervo poglavje.

(Dalje.)

— Prav tedaj: vsaka dobra razprava modroslovna morala bi tedaj govoriti o dolžnostih in o pravicah.

— Tako tudi zakonik.

— A revolucija govorila je samo o dolžnostih in to se mi nikakor ne zdi pravilno.

— Popolnoma prav imate.

— Da, revolucija je hotela človeka visoko povzdigniti in zato je govorila le o pravicah in nikdar ne o dolžnostih človekovih.

— Priznam Vam rad vse, in žali, — moram reči, da je to izvor premnogih nenravnosti. Žali, res!

— Poglejte tedaj, kaj je prav za prav storila prekucija:

1.) Proglasila je kot svojo iznajdbo ono, kar se nahaja že v razodenji Božjem: to je plagijat, revolucija je kradla.

2.) Spremenila in poslabšala je le-te principe, tako naposled niso mogli prinašati družega, nego malopriden sad: in to je vendar tudi velika hudobija.

— V resnici, hoté ali nehoté, priterditi Vam moram.

— Vidite tedaj, da revolucija ni vstanovila nič dobrega. Celó ono, kar se je zdelo v resnici dobro, ni obrodilo zaželjenega sadu. Takó n. pr. odstranili so razne klube. In dandanes nastajajo na novo pod imenom društev, in žali, socijalističnih, anarhističnih in družih sličnih društev.

— Pa vendar tega ne bodete tajili, da národna prosveta je iznajdba revolucije?

— Popolnoma Vam to zanikam; in zgodovina kaže, da imam prav. To, kar se dandanes v tem oziru godi, ni družega razun zakasnjeno posnemanje ravnanja in delovanja katoliške Cerkve. Perve šole rodile so se pri farnih, škofijskih in samostanskih cerkvah. Samo cerkev more vstanoviti kongregacije,

ki se popolnoma posveté poduku. Cerkev ni mislila samó na brezplačno podučevanje, temuč tudi na vzdrževanje ubozih dečkov, samó v ta namen, da bi jih izobrazili. In kaj je naredil liberalizem v primeri s tem? Vstanovil je s ptujim denarjem tri ali štiri šole in z drakonskim poveljem ukazal vsem starišem dajati vanje svoje otroke.

— Zatoraj jaz tudi temu brezobzirnemu ukazu nikakor ne priterjujem. Prislilni poduk je zakon, ki kerši pravice očetov in rodbin, ki jih imajo do svojih otrok.

— Prav; in zatoraj so le-tá zakon obsodili tudi vsi jasno in trezno misleči.

— Naravno. Tudi kedar se stori kaj dobrega...

— Če je v resnici dobro...

— Treba je delati previdno. Kajti, kar je preveč, ni nikdar dobro.

— In tako primerjajte vse, kar je liberalizem storil dobrega, s slabimi posledicami, ktere je rodil.

— O, teh zlob je brez števila! Občna vojaška dolžnost, stalna armada, vedno rastoči davki...

— Ki bodejo še vedno rastli.

— Gotovo! In velikanska carina.

— Poveršne študije, spačenost, ki se vedno bolj in bolj širi, beda, izseljevanje itd.

— Če bi hoteli vsa zla našteti, ne prišli bi nikedar do kraja!

— Žali, res je!

— In sedaj mi recite: So li vse to posledice francoske revolucije, ali ne?

— Gotovo, da!

— Prekucija s svojimi liberalnimi principi spodkopala je podlago vseh socijalnih naredb. Uničila je princip avtoritete in sedaj plava človeška družba kakor ladija brez kermila na razburkanem oceanu. Pravim li morebiti preveč?

— Nikakor ne pretirano. Anarhistična društva preté nam od vseh strani. Razberzdane strasti grozé nam, časnikarstvo v moralnem oziru vedno bolj in bolj propada, samomori in dvoboji so na dnevnem redu, tako zvano „razumništvo“ tajf Boga in obožuje mesenost! Kam gremo?

— Prav vprašate: Kam gremo? — Nihče tega ne vé.

— Hitimo proti neznanemu, kot so tožili že mnogi mnogi!

— Čuditi se je. Gotovo je tedaj, da je prekucija francoska, izvor liberalizma, obrodila zlobo, nesrečo, krivico, sploh: greh; razvila se je še slabejši in zadnje njene posledice so hude, silno hude. In vse te okoliščine gotovo ne govore liberalizmu v prid.

— Zaisto, prav imate!

— Dokazal sem Vam tedaj, da je liberalizem zloba sama na sebi, ker je slab njegov predmet, slab njegov smoter in izredno slabe okoliščine, v kterih se je razvil, in nepopisno slabi učinki njegovi.

— Vi me vodite od zaključka do zaključka takó, da Vam ne morem nikjer ugovarjati. Vaša logika je nepremagljiva.

— Naravno, ker je logika resnice. In kaj pravite, kaj bi nastalo, če bi liberalizem proderl v družine in manjše družbe?

— Kakó mislite to?

— Ako bi se družina vrvnala takó, kakor država? N. pr. oče bi ne imel sicer nikake avtoritetne pravice, razven ker mu je otroci prostovoljno pripo-

znajo (narodna suvereniteta), da bi bila beseda svobodna, kakor je na primer svoboden tisk in tako dalje?

— Toda premislite, da primera...

— Je popolnoma pravilna. Pamet sama nam pové, da ako je liberalizem sam na sebi dober, mora obroditi isti dobri uspeh pri velikih in pri majnih družbah. In kaj je družina družega, nego majhna družba?

(Dalje nasl.)

Stolpje.

III.

(Dalje.)

„Svetilo mojim nogam je beseda tvoja in luč mojim potam.“ (Ps. 118. 105.)

V starodavnih časih so ljudje, živeči ob morskih bregovih in večih vodah, na kopnem prirejali si čolne in ladije, da so se vozili po morji, po jezerih in rekah. Saj beremo v sv. pismu, da je Noe na Božje povelje barko tesal 2400 let pred Kristusovim rojstvom. Najslavniše pomorsko ljudstvo so bili v starodavnini Feničani, za njimi Gerci, potem Rimljani, a naš Vodnik poje: „Ilirec na morji. — že močen je bil, — k' se Rimljan tesati — je ladije učil.“

V svojih pomorskih vožnjah držali so se stari bolj blizu kopnega, in v noči so se rajši ustavljali v zavetnih pristaniščih, ali pa so gledali na zvezde, zlasti na zvezdo tečajnico — polarno zvezdo. Na bregovih pri večih mestih pa so bili svetilniki, da so se pomorščaki po njih ravnali.

Znamenit pred vsemi drugimi je bil svetilnik stolp na otoku Faros (Pharos) pri Aleksandriji v Egiptu. Ta stolp se je prišteval med sedmerna čuda, velikanske zgradbe, starega veka, in bil je — kakor pravijo — 180 m visok. V letu 273 pred Kr. ga je zgradil iz belega marmorja Sostrat Knidski. Stala je zgradba 800 talentov (6 milijonov goldinarjev.) V treh nadstropjih se je dvigaval ta najvišji stolp starega veka, nad morsko gladino tako visoko, da se je videla njegova svetloba do 100 morskih milj na okrog. Arabski pisatelji so naznanjali povoljno, da na tem stolpu je bilo neko čarovno zrcalo, v katerem so kralji videli in zerli vse, kar se daleč po morju in po svetu godi. Toda ta krasni stolp je že davno zginil, in pod turško vlado tako propadel, da skoro ni več sledú o njem. Slavni rimski vojskovodja Julij Cezar pripoveduje (bell. alex. c. ult.), da na onem bregu pri Farosu, ki molí 900 korakov v morje, so za njega dni, oropali poklepni zlobneži vse nesrečne brodolomnike.

V duševnem pomenu so taki stolpje svetilniki šole — učilnice, kjer se ustmeno prižiga luč razuma, in knjižnice iz katerih mnogim zasija prosveta. Prav v Aleksandriji je že v poganski dobi slovela učenjaška šola, a še boljše je svetovno znana bila največja knjižnica starega veka. V Aleksandriji so prvič 72teri judovski učenjaki pretolmačili celo svetopismo starega zakona na gerški jezik. Tam so se svetili kot krasni stolpi svetilniki svetle luči svete Cerkve: Klemen, Ciril, Atanazij, Origen itd. Tu je bila učena devica Katarina, ki je s svojo modrostjo najbolj učene ajdovske razumnike prepričala o resnici svete kerščanske vere. Telo te slavne mučenke je bilo od angeljev preneseno, kakor legenda pravi, na Sinajsko goro. Katarina, ktero imé pomenja „Čista,“ je zavetnica učenjakov. V posvetni učenosti človeško serce ne najde

pokoja, pa „blagor jim, ki so čistega serca, oni bodo Boga gledali“ (Mat. 5, 8.) in David v 118. psalmu pravi: „Svetilo mojim nogam je tvoja beseda,“ in drugej: „Postava Gospodova je bistra, razsvetljujoča oči.“ (Ps. 18, 9.) Pa ne le razsvetljujoča je beseda Gospodova nego i serce v nemajoča. „Ognjena (živa) je tvoja beseda močnó, zato jo ljubi tvoj služabnik.“ (Ps. 118. 40.)

Kakor je bilo mesto Aleksandrija mnogim vir učenosti in svetosti, je na drugi strani silno mnogo pogubilo. Poleg stolpa svetilnika so bivali na skalnatem bregu morski roparji. Taki duševni roparji so bili tudi krivoverci arijanci, katerih očaj Arij je svoje zmote najpred zatrosil v Aleksandrijo. Čudovito hitro se je arijanstvo križem sveta razširilo, pa že davno je zopet zginilo.

Ob vseh morskih bregovih, sevé da, največ v Evropi, so nastavljeni stolpi svetilniki. Jeden najlepših je na Francoskem na izlivu reke Garone. Čudovit je stolp svetilnik pri Edistonu na vhodu v pristanišče Plimautsko na Angleškem. Na samotni čeri šterli visoko v zrak jako terden z debeli verigami opasan, na debelih močnih stenah stoječi stolp, ki iz svojega očesa 93 stopinj visoko nad morjem pošilja v noči svitile žarke na okrog. Vendar v silnih viharjih morski valovi segajo celó do one visočine. Temu sličen je stolp „Bellrock“ na ertasti pečini vzhodnjega brega Škotske dežele, ki v temnih nočeh s svojo belo in rudečo svetlobo, ki se kroži, in kedar je megla z zvonom vsake pol minute se glasečim opominja mornarje, da se preveč ne približajo skalnatemu nevarnemu bregu.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ogovor. s katerim se je četrtošolec M. Pirnat v svojem in v součencev imenu poslovil v šoli od kateheta prečast gosp. kan. J. Marna. (Konec.)

Et meminisse iuvat. Horat.

Ne bom našteval posameznih slučajev, v katerih ste se izkazali vestnega, neumornega, požertvovalnega in preljubeznjivega vertnarja naše duše, namreč modrega učitelja, temveč rečem le: pri vsaki priložnosti, vedno in slednjemu ste bili oče, ker ste nam vcepljali v mlada serca in z nami razmotrivali večno-lepe, na serce in um tako blago vplivajoče resnice, ker ste bili vsakemu v pomoč, kolikor koli ste mogli, ker ste nam sploh bili dobri dušni pastir.

In sedaj — in sedaj je prišlo tudi trenotje bridke ločitve, zajedno pa je prišel tudi čas, da se ima začeti vedno bolj kazati, rekel bi, sad semena, ktero ste sejali na njivo naših serc, in ki ni, kakor upam, padalo na kamenita tla

Ne, nikakor ne, ni sejano na nerodovitno zemljo, temveč našlo je plodovito polje, kjer bo odslej, verjemite Velečastiti, čujte dragi sodrugi, vspevalo, kalilo, zorelo in svoj čas rodilo stoternega sadu — Vam v čast, Prečastiti!

Pervi sad za Vaš trud in v zastavo tega, kar obetamo, bodi „fototip“ našega razreda, ki se usojam Vam ga tu ponuditi, in pa naj priserčnejša zahvala, katero Vam naznanjam v imenu vseh svojih součencev, za veliko dobroto, deljeno nam v teh štirih letih; saj je pač hvaležnost vsakemu najlepše plačilo za njegovo delo. A hvaležnost, povedana samo v besedah, malo, rekel bi, nič ni vredna, ako se ne kaže v dejanju.

Torej hočemo mi hvaležni čut svojega serca do Vas spričevati v dejanji. A, kako to? Menim, da pač najbolje, ako se vedno in zvesto ravnamo po Vaših zlatih nauk, če bomo vedno navdušeni za vse vzvišeno, lepo, plemenito in blago, kar ste nam tolikrat ponavljali. In, čujte Velečastiti, čujte dragi sodrugi: tako činiti nas je terdna volja. Goreli bodemo za čas svojih študij i naslednjič o svojem delovanju v javnosti, goreli za svete resnice in za vse vzvišeno. Če tudi nas bode od tega, kar je več nego gotovo, odvrčal zapeljivi svet; če tudi nas bodo za tako postopanje prezirali in zaničevali; če tudi nam bo pretila kaka nemila osoda, — mi se bomo spominjali na Vas, kajti meminisse iuvat, na Vas — skušenega kateheta, ko boste vže morebiti gori nad zvezdami pri Vsemogočnem, in

Mi terdno stali bodemo ko sklad skalovja,

Sovražnega naj buta sila vanj valovja.

To bode pač najlepša zahvala naša za Vaš trud, in najboljše plačilo, katerega se ni treba nikomur sramovati. Potem bodete, kakor vertnar za svojimi cvetkami gledali na nas z zadovoljnim duhom, spoznavajoč, da mej nami sejano seme res ni padalo na kamenita tla; ponosni bodete na nas in veselilo Vas bo, da smo bili kedaj Vaši učenci.

Na dan naše ločitve Vas tudi prosim: oprostite, ako nismo bili vselej točno poslušni Vašim besedam, ako Vas je kdo žalil, kajti vedite, da se je vse zgodilo bolj iz mladeniške hitrosti in lahkomišljenosti, kakor pa iz zlobnosti; zato naj tudi nimajo naši prestopki tako hudega vpliva na Vas. Oduščenja Vas pa prosimo zato, da se bomo razdružili prijazno in potolaženi.

Sedaj naj izrečem še nekaj v naše slovo. Ravno da smo se dobro spoznali, Vi Velečastiti, in vi, dragi moji součenci, ravno se nekako udomačili in privadili med seboj, vže nas je uhitela ločitev. Pred nami je čas, ko imamo poslednjikrat med saboj velečastitega gospoda kateheta. Kmalu bodemo morali reči; bili ste Vi naš veroučitelj, a niste več; in zdaj, zdaj ne bodemo mogli slišati očetovskih besed iz Vaših ust; preteklo bo. Pa ne-le da nas bode Previdnost ločila od Vas, kar je seveda najhuje, ona bo tudi nekatere izmej dijakov odtergala, da ne bodemo več tako skupaj, kakor smo bili.

Ni-li vse to jako bridko? A kaj naj nam tolaži žalostno dušo in vanjo vliiva blagodejnega zdravila? I, rek, navedeni v začetku: et meminisse iuvat. Da! S tem, da bomo pamtili na Vas in Vaše blage nauke, pamtili pravim Vašo čestitljivo osebo, ki naj nas, kakor je oni svetopisemski steber peljal Izraelce skozi rudeče morje in skoz puščavo, vodi po pravi poti, po poti: „virtutis.“ čednosti, kreposti, s tem, da bomo hranili spomin med seboj in na vesele urice, ki smo jih preživeli v teh štirih letih, s tem, rekel bi, si bomo lajšali čas slovesa.

In sedaj — oh, in sedaj uprizori se ločitev... Z Bogom torej, Velečastiti! V imenu celega razreda si derznem Vam klicati v slovo: Vsemogočni Vas ohrani še dolgo — tudi dalje še v prid mladini in domovini!

Z Ježice, 24. oktobra 1892. Nekoliko od blagoslovljenja podobe Lurške Matere Božje in njene kapele pri Urbančkovi hiši v Stožicah, tik velike ceste.

Spoštovana gospodar in gospodinja Janez Pečnik in njegova žena Ivana, po domače: Urbanček in

Urbančkovka, sta dala zaželjeno podobo Lurške Matere Božje in kapelo za njo na svoje stroške napraviti.

Milostni gospod prošt dr. Anton Jarc so blagoslovili to podobo včeraj, 20. nedeljo po Binkoštih, po popoldanski božji službi v cerkvi sv. Jurija v Stožicah med azistenco veleč. gospoda Janeza Kobilica, župnika iz Černuč, in domačega župnika. Po blagoslovljenju so sveto podobo, ktera tehta kake 4 cente, nesli na za to pripravljene nosilnici med petjem lavretanskih litanij in slovesnim zvonjenjem nekaj časa možje in dalje višnjevo oblečene dekleta do nove kapele zraven Urbančkove hiše, male dekletica v beli obleki so pa svetile. In ko so prečastiti gospod prošt tudi kapelo blagoslovili, je bila sveta podoba postavljena na odločeni prostor. Potem pa so še pred kapelo pod vodstvom domačega gospoda učitelja pevci in pevke dve Marijini pesmi peli prav lepo in spodobudno.

Ljudstva je bilo pri tej veseli slovesnosti mnogo.

Kamnito podobo Lurške Matere Božje je posebno čedno in umetno izdelal gospod Alojzij Vodnik, kamnosek v Ljubljani. Tudi pristojno zidana in s cinkovim plehom pokrita kapela je kaj lično narejena.

Bodi brezmadežna Devica in Mati Božja Marija mila priprošnjica in pomočnica v dušnih in telesnih zadevah Urbančkovi hiši in vsim, ki jo bodo tukaj pobožno počastili in se ji zaupljivo priporočili!

Fr. P.

Od sv. Gregorija. (Cerkvena slovesnost 3. reda.) Dne 9. oktobra smo imeli pri nas lepo slovesnost. Prišli so prečastiti gospod gvardijan Jožef Bizavičar kot vizitator tretjega reda. Imeli so ob 10ih slovesno sv. mašo in lep govor o sv. Frančišku. Pred slovesnim opravilom so blagoslovili podobo sv. Frančiška, ktero so tretjeredniki napravili. Velika gorečnost je bila med tretjeredniki, ker bilo jih je obhajanih okoli 500. Podružnica naša šteje 550 tretjerednikov. Prečastitemu očetu gvardijanu bodi tu izrečena zahvala za njih trud. Bog daj obilo sadu vsestransko!

Iz Kranja. 18. okt. (Posvečevanje dveh cerkvá. Sv. birma.) Redkokrat prinese „Danica“ iz Kranja kako novico. Toda slavnosti, ki so se pretečene dni tu godile, pač zaslužijo, da jih objavi.*) Ktere slavnosti? Dve, oziroma tri: posvečevanje naših dveh cerkvá in sv. birma. Prevzvišeni g. knezoškof prihiteli so v teku jednega tedna dvakrat k nam, in sicer 1. in 8. okt. — Rožnovensko nedeljo so posvetili ljubko mestno podružno cerkev M. B. sv. rožnega venca; teden pozneje pa našo starodavno farno cerkev. Obe cerkvi ste kaj lepo prenovljeni po velikem trudu veleč. gosp. dekana Ant. Mežnarca — Rožnovenska cerkev uživa pri tukajšnjem ljudstvu veliko zaupanje. Zakaj? Slovensko naše ljudstvo sploh rado moli sv. rožni venec, zato tudi rado obiskuje cerkev, posvečeno rožnovenski M. B. —

Kaj vabljava je pa zdaj tudi notranjščina te cerkve same. V njej vidiš tri altarje, ki so v pomenljivi notranji zvezi med seboj. V velikem altarju je rožnovenska M. B., v stranskih pa sv. Ana, mati bl. D. Marije, in sv. Jožef, deviški njen ženin. Na cerkvenih stenah v prezbiteriju zreš slike, ki predstavljajo „veseli del“ rožnega venca; v ladiji nahajate se

*) S serčno hvaležnostjo, in prosimo le večkrat kaj!

pa dve sliki, ki kažete Marijo, „pomoč kristjanov,“ zlasti v bitvi pri Lepantu.

To cerkev posvečevali so mil. g. knezoškof od 8. do 11. ure pri obilni vdeležbi tujih in domačih duhovnov.

Večja še, kakor tu, bila je slavnost pri posvečevanju farne cerkve, katero so dolgo popravljali in je zdaj res lepa gotiška stavba. Omenim naj le nekaj novih reči v cerkvi.

Nov je tlak pred velikim altarjem. Sostavljen je iz belo-rudeče-črnega kamnja. Lična je nova obhajilna miza, ki dela vso čast g. Feliksu Tomanu. — Stene so olepšane z novimi slikami g. Bradaške. Znameniti ste posebno dve iz življenja farnih patronov sv. Kancijana in tovarišev njegovih, ki kažete: ena smertno obsodbo, druga obglavljenje teh mučenikov. Nova sta dva kamenita stranska altarja, istotako delo g. Fel. Tomana. Nove bodo orglje in križev pot. In tudi sicer — je cerkev znotraj in zvonaj vsa po-barvana in prenovljena.

Posvečevanje farne cerkve z birmovanjem vred terpelo je od 7. do polu ene ure popoldne. Zbranega bilo je neštivilno ljudstva od vseh krajev — sevê, da tudi radi sv. birmo, ker so bili otroci — njih nad 700 — tudi iz sosednjih farâ!

In kako smo sprejeli prevzvišenega g. knezoškofa oba pota. Prav sijajno! Prišli so vselej v soboto na večer med pokanjem topičev in ubranim zvonjenjem. Raz hiš vihrale so različne zastave v obilnem številu. Terg lepšali so mlaji in vse polno drugega zelenja. Pozdravili so priserčno višjega pastirja vsaki pot veleč. g. dekan, navdušeno pa jih je v imenu mesta sprejel verli g. župan Šavnik z gg. mestnimi zastopniki in gg. zastopniki glavarstva in sodnije.

V soboto-večer pred 9. okt. napravili so svojemu verno škofu vdani Kranjci krasno razsvetljava, katero so Prevzvišeni blagovolili ogledati, spremljani od g. dekana in drugih gg. duhovnov. Mesto bilo je razun 2—3 hiš vse razsvetljeno. Teme mi Kranjci ne maramo. Pokazalo je mestno prebivalstvo, da se veseli svojega škofa, da jih ljubi in jim je iz serca vdano, kakor je dolžnost vsih poštenih katoličanov in kakor jih ljubi, spoštuje in jira je vdana vsa dežela, razun kacijh svojat slabo olikanih liberalcev. Pokazalo je to dejansko s sijajnim sprejemom in krasno razsvetljava. Mesto je rešilo svojo čast.

Pretečeno nedeljo, 16. okt., zapeli so v posvečeni farni cerkvi domači duhovni zahvalno pesem „Te Deum“ v hvaležni spomin, da je srečno doveršeno popraviljanje farne cerkve. Iz polne duše zapéli so jo posebno g. dekan, videč pred seboj delo, kteremu so posvetili vse svoje moči, da se je z božjo pomočjo tako srečno izveršilo.

Prevzvišeni posvetili so dva tempeljna: zvunanjega in notranjega, zidano cerkev in serca birmancev. Pervi tempelj že stoji in je ponos in dika Kranjskega mesta, za drugi tempelj pa naj po sv. birmi skerbé farmani, da bo ostal ozaljšan, t. j., da bodo birmani otroci lepo, kerščansko izrejeni.

Z Gradišča, župnija Šmartin pri Litiji. (Slovesnost v čast Mariji D. Lurdske. Zakasnjeno.) Prelep je bil za nas na Gradišču dan sladkega imena Marijinega; imeli smo ta dan lepo slovesnost, namreč, da smo dobili v našo podružniško cerkev sv. Magdalene prelepo podobo Lurdske Marije Device. Dolgo časa smo se veselili in pripravljali na

ta veseli dan, in res 13. sept. kmalo po popoldanski službi božji začel se je sprevod pomikati iz farne cerkve med veselim priterkavanjem zvonov z obilo množico vernikov, kateri so se verstili, najprvo mladeniči s križem, potem moški, nato 16 parov deklet z venci in gorečimi svečami v rokah, dalje čast. gosp. duhovna, potem dva mladenčca, z nosilnico sv. podobe Lurdske Matere Božje, poslednjič pa velika množica ženskega ljudstva. Tako se je pomikal sprevod počasi proti Gradišču. Med potoma pri podružnici sv. Ane v Jablanici so nas pozdravili s pokanjem možnarjev in veselim zvonjenjem, skozi vas so nas iznenadili z razsvetljenjem oken, okinčanih s sv. podobami in cveticami, iz zvonika pa so vihrale zastave. Potem smo počasi med molitvijo sv. rož. venca došli na verh hriba sv. Magdalene.

Na verhu hriba nas je pričakovala tolika množica vernikov, da se je vse terlo, in pozdravljalo nas je veselo zvonjenje in pokanje iz možnarjev. Pred vasjo je stal slavolok z napisom:

Sprejmi Marija ta kraj.

Deli nam pomoč vselej!

Pri cerkvi pa drugi z napisom:

Pozdravljena, Marija Devica,

Bodi vedno naša pomočnica!

Podali smo se z Marijino podobo v cerkev, kar nas je moglo notri, potem je bila pridiga, za tem darovanje in zadnjič pete litanije.

Pridigoval nam je č. g. Fr. Pavlič tako spodbudno, da ni ostalo nobeno oko suho. Tako smo dokončali to prelepo slavnost, ki bode ostala vsem v živem spominu še dolgo časa, posebno pa nam Gradiščanom.

Bodi s tem naznanjena živa zahvala čast. gosp. kaplanoma, ki so se potrudili priti na visoki hrib in povelicati slavnost, in še posebej gospodu Pavliču za prelepi govor, s kterim so nas razveselili. Ob enem se tudi zahvaljujem farnemu cerkveniku M. O., ki se je toliko časa trudil z lepim okraševanjem naše cerkve, in vsim tistim, ki so se vdeležili in ki so kaj pripomogli k slovesnosti. Pred vsem pa bodi najiskrenejša zahvala Bogu in Materi Božji; Bog poverni stoterno vsim, ki so tu pomogli v čast M. D. Lurdske in v zveličanje neumerjočih duš!

Anton Zupančič,
posestnik, cerkv. ključar.

Spominjajte se ubogih duš!

Ne daleč od brega velikanske reke Donave stoji na prijetnem griču vasica, ktera s svojimi lepimi hišami, posebno pa s krasno daleč na okoli vidno župnijsko cerkvijo pozdravlja prav prijazno mimo gredoče ter jih vabi k obiskanju. Postala je zatorej tudi jako obiskovan kraj za sprehod meščanom, toliko bolj, ker se precej nad njo prične gozd, ki se čez hribe in doline več ur daleč razprostira ter daje prijatelju narave najlepši in najprijetniji sprehod. Službo božjo v starodavni župnijski cerkvi oskerbljujejo duhoven iz reda sv. očeta Frančiška. Stanovala je pred več leti tukaj med mnogimi drugimi obiskovalci tudi vesela družina šesterih gospodov in štirih gospej, da bi enkrat prav po svoji volji vživala čisti gorski zrak, se odpočila od navadnega dela ter tudi si prav natanko ogledala okolico, o kateri je že toliko

lepega čula. Vsaki večer določila je pri skupni večerji vzpored za naslednji dan, ter ga navadno tudi natančno spolnjevala, če ji je dopustilo vreme in okoliščine. Dogovorili so se bili enkrat, da naslednji popoldan hočejo prehoditi zelo razprostrani gozd, če bi bilo mogoče, do družega konca. Drugi dan šli so vsi kakor navadno, k sv. maši, izročili sebe in svojce daleč v domovini stanujoče nebeškemu varstvu, ter prosili Boga naj jih milostno vodi, spremlja, ter obvaruje dušnih in telesnih neizgov. Zlasti pobožno molili so vsi tudi za duše v vicah ter prosili jih za njih mogočno priprošnje v časnih in dušnih potrebah. Ravno zapustivši cerkev, stopili so tudi še v besedišče samostansko, ki je bilo zraven zakristije in v katerem je ravno ležal na mertvaškem odru duhoven tega reda. Umerl je bil dan poprej; mir in dušni pokoj videl se mu je na bledem obrazu, pravi svetnik. Ginjeni pokleknili so na tla, molili so prav serčno za dušni blagor umerlega in ga pokropili na posled z blagoslovljeno vodo. Ko so izhajali skozi samostanska vrata, opazil si lahko na celi družbi solze ginjenja in iskrenega sočutja. Marsikteri iz družbe si je morebiti mislil: o ko bi enkrat tudi meni bila odmenjena tako srečna smert! — Ob določenem času ob treh popoldne, nastopili so pot in kmalu sprejel je krasen gozd popotnike v svojo hladno, ozdravljajočo senco. Že je bila ura sedem odbila, kar se nebo polagoma jame temniti, in čez dobre pol ure postalo je popolnoma temno, veter je pihljaj ter se polagoma razvil v nevihto; močne veje jele so pokati; kmalu padale so tudi debele kaplje, katerim sledil je strašen naliv. V kako obžalovanja vrednem položaju je bila družina — brez dežnikov, brez gorke obleke, pa brez podstrehe — si lahko mislimo; posamezno stali so pod visokimi drevesi in tresli se od hlada in strahu. Tako se je nazadnje stemnilo, da drug družega niso več videli; ker so bili vsi sem ter tje raztreseni, niso se mogli nič med seboj razumeti. Že so stali celo uro v dežju in nevihti, pa še ni bilo upanja, da se spreleti. Kaj je početi? Eden pogumnih društenikov se osrči, gre od drevesa do drevesa ter jih je z močnim glasom klical, naj se vendar zberejo ter pot nadaljujejo, naj veljá, kar hoče! Čakanje namreč v čisto premočenih oblekah je za vse največja nevarnost, temveč, ker blisk jim vsak trenutek žuga smert pod drevesi. Tako so v največji temi od drevesa do drevesa vedno dalje blodili skozi strašno goščavo. Naenkrat ustavi se ena izmed gospej ter s slabim glasom reče drugim: za božjo voljo, mene je zelo strah; mislim, da to noč vsi revno poginemo; kako strašna nesreča! Bog bodi nam grešnikom milostljiv! Molite z menoj za uboge duše v vicah, da nas te rešijo s svojo priprošnje iz naše največje nesreče!

(Konec nasl.)

Ozri se na grobove!

Ozri se danes na grobove
Tu v vencih, lučih, stare, nove;
Saj danes „Vernih duš“ je dan;
Na tisoče jih tamkaj spava,
Pomisli: kaj je svetna slava?
Ah ničnost, truh, in prah droban.

Tu spé, glej! deklice, mladenči,
Grobove žalostinka senči,
O zgodaj zginil lic je cvet!

Ko vili v vence so cvetove,
Zidali zlate v zrak gradove,
Je prišla smert, — in, z Bogom svét!

Poznal si sam jih — velikane,
Po širnem svetu slavno-znane,
Poznal učene si možé;
Ljudje so v zvezde jih kovali,
Je prišla smert, kot vetrec mali —
V koticu majhnem tu ležé.

Ozri po grobih se stoternih,
Med njimi na grobé nevernih
Ljudi, tajivših kdaj Boga:
A kaj jim zloba zdaj pomaga?
In kje je zdaj njih duša draga,
Ko so zaverгли Stvarnika?

Glej svitle grobe posvetnjakov,
Glej vence skopih mogočnjakov,
Ki reveže žulili so;
Njih moč je zginila ko senca,
Kaj ves pomaga blišč jim venca,
Če dušo njih muči pekló? —

Glej grobe zvitih modrijanov,
Glej grobe kerščenih poganov,
Vsih Cerkve zlih sovražnikov:
Zapadli smertni so truhnoči.
In Cerkev? — dviga se v svitlobi
Brez varhov in brez stražnikov.

In ti, ki hrepeniš po časti,
Po visokosti, po oblasti,
Pogrezni v duhu v grob se, glej!
Znabiti prvi boš na versti
Počival tukaj v hladni persti,
In tvoj duh? kje bo, — le povej!

Grobovi, o prijatelj mili!
Premnogo že so podučili:
Da človek prah je in pepel;
Končá tu trupla se življenje,
Prične se radost, al terpljenje —
Kar človek je sejál, bo žél.

Glej Križ v središču — na višavo
Ti kaže upno v večno slavo,
Kjer biva Izveličar tvoj;
Če tudi v grob se bodeš zgrudil,
Si zvest Mu, On te bo obudil,
Te peljal v raj nadsolnčni svoj.

Kadoslav.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva. Nameni za mesec november (listopad).

a) Glavni namen:

Irci.

b) Posebni nameni.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII prihodnjič.)

1. **Vsi Svetniki.** Ta in vse druge dni oglašene, pa ne se zaznamnjane ali nenadne zadeve. Čiščenje, na pomoč klicanje in posnemanje svetnikov. Hamburg.

2. **Spomin vsih vernih duš.** Pomnoženje kersčanske ljubezni do ubogih duš v vicah. Ohranjenje kersčanskih pokopališč. Mnogi uterli posebej

3. **S. Pirmin.** Južna Nemčija. Zverševanje na katoliških shodih storjenih sklepov. Hudo bolni. Tehtna pravda.

4. **S. Karol Boremej** Škofje. Mašniki in mladeniška semeišča. Poklicne zadeve. Dobre volitve. Spreobrnjenka.

5. **S. Emerik.** Ogersko in Hervaško. Katoliške študentske združenja na visokih šolah. Hude odgojne skerti bogoljubnih staršev.

6. **S. Leonard.** Zaupanje v previdnost in očetovsko ljubezen Božjo. Kmetiški in srednji stan sploh.

7. **S. Vilbrord.** Anglija. Zadeve mnogih dušnih pastirjev in mašnikov. Premaganje navade rotiti in pridušati se in kleti.

(Dalje nast.)

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Serca brezmadežne Device Marije, Tebi darujem danes vsak trenotek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vsa dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za Irce kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostolstva v tem mescu in današnji dan.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mescu popolen odpustek. Pij IX. 26. l. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosi za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX 1874.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Prošnja v bratovsko molitev se priporoča silna zadeva, da bi se na priprošnjo Matere Božje dobro končala.

Listek za raznoterosti.

Sveto Detinstvo. Knjižice sv. Detinstva za leto 1892 je še mnogo na razpolago za deležnike. Krajna vodstva, ki jih še žele dobiti, naj se oglašé pismeno ali ustmeno pri pokrajnem vodstvu v Ljubljani na stolnem tergu števil. 6.

P. Hugolinov govor pri blagoslovljevanji novih orgelj v Vipavi z obširnimi poduki o cerkveni glasbi pri sv. maši prinese „Danica“ prihodnjič.

V Uršulinski cerkvi bo prihodnji četrtek, 3. novembra, opravilo bratovščine presv. Rešnjega Telesa. Zjutraj ob 1/2 6ih bode sv. maša z blagoslovoma in skupno sv. obhajilo. — Zvečer ob 1/2 6ih nemška pridiga, in litanije z blagoslovoma.

Pisma verne vdanosti, ljubezni in popolne podločnosti do prevzvišenega kneza in škofa dohajajo neprenehoma z vse dežele. To je naj lepši dokaz, kako terdnoverni in pošteni so naši rojaki. Bog jih živi!

Grižo, ki je po naši deželi silno razširjena in hudo pobira zlasti otroke, ljudje imenujejo „novo bolezen.“ — Pod Ptujem na Štajarskem se je prikazala bolezen, ki menijo nekteri, da je kolera. — Bog nas varuj telesne, še bolj pa dušne kužnosti!

V Horjulu je preteklo nedeljo ondotni čast. gosp. župnik Fr. Dolinar po željah faranov obhajal z veliko slovesnostjo 25letnico, odkar ondi pastiruje. Pričujoči so bili: dva kanonika, 3 sosednji gg župniki, 2 druga gg. duhovna, in še 2 gg. bogoslovca — domačina. Kaj je razveseljeno ljudstvo vse storilo k tej slavnosti, se z malo versticami ne dá popisati. Resnica je: kolikor bolj se laži-liberalizem péha, duhovstvu in Cerkvi nasproti delati, toliko bolj se verni naš narod k Cerkvi in duhovstvu zbira. Narod vé, kdo in kje so njegovi pastirji.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Prečast. g. župnik Jož. Kerčon 5 gld. — V. č. g. župnik M. Preželj 5 gld. — Neimen. z Gorenjskega 1 gld. — Č. g. župnik Fr. Dolinar Horj. 5 gld. — Č. g. duhovni pastir Fr. Peterlin 50 gld. — Č. g. župnik Fr. Jarc 3 gld. — Od neznanega prijatelja iz Amerike 10 gld. — Neimen. 2 gld. — Čast. g. kat. R. Merčun 2 gld. 16 kr. — Č. g. kapl. Fr. Perné 1 gld. — Č. g. Jan. Demšar v Št. Vidu pri Vipavi poslal zbirko „za pridne fante“ pri dekanijski konferenciji — 8 gld. z blagim voščilom vred oziroma na 18. oktobra. (Iskrena zahvala preblagim gospodom za prelepi dar v prid dijakom in za lepo voščilo v veselje hvaležnega godovnjaka! Vr.) — Po č. g. M. A. preč. g. zlatomašnik Jož. Nakus radi starosti zadržan priti na konferenco, pošilja tangento za dijaško mizo — 5 gld.

Za afr. misijon: Od sv. Katarine po č. g. župniku 5 gld. 50 kr. — Lenka Velkaverh 1 gld.

Za Marijanišče: Preč. g. župnik Jož. Kerčon 5 gld. — V. č. g. župnik M. Preželj 3 gld. — Č. g. župnič Fr. Jarc 3 gld. — Gospdč. Rumpel Zofija 5 gld. — Gospdč. Zaverl Alojzija 2 gld. — Gospdč. Zaverl Fani 1 gld. — Gospdč. Hostnik Marija 1 gld. — Gospdč. Zupančič Ant. 1 gld. — Gospdč. Pečnik Johana 2 avstr. zlata.

Za sv. Detinstvo: Iz Ježice 20 gld. — Iz Mirne 4 gld.
Za ustanovitev stalne in večji rezidence čé oo. jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“: Č. g. župnik Fr. Jarc 3 gld.
Za brat. S. R. Telesa: Iz Mirne 4 gld.
Za katol. misijon v Ugandi: Č. g. župnik Fr. Jarc 3 gld.
Za Ciril-Metótoro šola šolskih sester v Celji: Neimen. 3 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

Q.: Če je takó, je bože, da se odloži ta stran.